

Pethes Mária

Barbizoni elégiák

Pethes Mária

Barbizoni elégiák

A borítón Szigeti Szabó János festménye

**alkoTÓház
2008**

TARTALOM

Ajánlás	Anyám születésnapján
Afrikai passzát	Amikor összevissza évszakok
Nyilatkozat	Többvillanásos vakuzással
Képeslap a kórházból	Időkiesés
Gyónás	Lényegbevágó töredékek
Közelítő ünnep	Játékvasút
Frida Kahlóért	Hozzád megyek – Csingiz Ajtmatovnak
Csipkesorok	Átlényegülés
Anyajeggyé simulok	Az ősz dobpergése
Száz halálon át	Agárdi rózsakert
Ólomszürke november	Harangzúgás
Profán imádság	Parafenemén Páromnak
A felismerés összetört pillanatában	Minden alkonyatkor
Válasz nélkül	Emberszabású csillagképek
Még egy kis leckéztetés	Mióta elmentél
Megbocsáthatatlanul szintiszta alanyi vers	Várlak
A megbocsátás menedékébe	Reggeli dicsfényben
Nonszensz	Akkor már
Feltámadás	Szemhunyás nélkül – Arja Tiainen
Nem írok többé	költőnek
Gordonkára hangszerelt tagadások	Az idő szárnya
Eukarisztia – Felajánlás	Utazás
Hárfára és szitárra hangszerelt létezés	Valahol Közép-Kelet Európában
Mindennapi bizonyosságaim	Munch
Reggeli felütések	Antigoné válasza – Urszula Koziol
Ott leszel – Julio Cortázar Átjárójába	költőnek
Baalbeki látlat	Barbizoni elégiák
A Hold körfürésze	Volna Édenkert

Ajánlás

Lepke. Igen, egy lepke hozta zavarba Dsuang Dszi mestert. Elbizonytalanodott. Ébren van? Álmodik? Szabadon szárnyalt, szárnyal, szárnyal időtlen képzelete. Igaz, nem tudta azt sem, hogy mindez csakugyan képzelet-e. Mivel, biztos válasz híján volt: ébren maradt, azaz folyvást elbizonytalanodva álmodott tovább. Költői kérdések sorát tette föl önmagának, nyugtalanul. Köztük ezt: a lepke álmodja-e őt vagy ő a lepkét, netán egy, az őt is életre hívó szerző mindhármut? Az álmodó költőé lenne a lepke? – Dsuang Dszi efféle talányokkal sem fukarkodott.

E kötet finom, írásjelekkel is megélt emócióváltozatokat üzenő soraira korántsem pillangószárnyammal repültem rá. Pethes Mária verseivel találkozván, kérdéseiben olykor továbbgondolást érdemlő metaforikus válaszokat érzek. Talán azért, mert az ő költeményei már csak ilyenek. Műveit olvasva megannyi, sokban varázsos kérdéssel szembesülhettem. Simogatva zaklatókkal... Ön is járhat így, Kedves Olvasó. Kívánom: adassék meg minden érdeklődőnek az értékadó találkozás!

Emelkedett sorokkal: első kötetével mutatta be teremőjét a *Se bújva, se áldva* (1999). Empátiával csodálkozhattunk rá *A szerelem koldusára* (2001). *A Lelkem Atlantisza* (2003), mintha vágyódó sejtelve(in)kkel könnyítette volna meg mindennapi gravitációnkat, hogy aztán *Marionettjátékosával* (2007) lebegtesse létezésünk fogódzóit. S lám, máris itt van a *Barbizoni elégia*! Úgy találom, verseit érzések mennyé és pokla által igazgatott nemiség lengi át. Egy kívül s belül NŐ, egy költőné eredeti testisége: a címlapképpel (Szigeti Szabó János festménye) dialogizáló, átszellemített erotikájú gondolatait útjára bocsátó poézis ez. A versek corpora követi beszédes címüket – maga az animált életszemlélet.

Merem ajánlani az ... *elégia*kat Dsuang Dszi bölcselőnek is. Tartok tőle, örömmel olvasná, mélyedne el bennük. Rátalálhatna itt is a maga – egyben mindannyiunk – metamorfózislétű lepkéjére. Remélem, megélné az elbizonytalanodását nem zaklató képzeletét, s újabakkal talányt talányra halmozva – gazdagítaná szűnni nem akaró filozofikus kérdéseit.

Budapesten, 2008. március 1-jén

Féjja Sándor

*„Boldog ember az,
a ki nem jár gonoszok tanácsán,
bűnösök útján meg nem áll,
és csúfolódók székében nem ül.”*

(Zsoltárok könyve 1,2)

AFRIKAI PASSZÁT

afrikai passzát vagyok
globális felmelegedést hozok
felolvasztom a Földbolygót
nyelvemen a Mozart-golyót
ha akarod az északi-sarkot
a délivel összeemelegítem
le ne vedd rólam a szemed
minden mozdulatom kövesd
magam vagyok a Laokoon
kezem-lábam körbefon
nyolc karral Síva bűvészkedem
csípőmön a Szaturnusz gyűrűjét keringetem
bűbájjal behálózlak
rosszabb vagyok mint az Anyag
nem tudsz leszokni rólam
akkor se ha akarsz

vad tűzhányó szendereg ölemben
annyi lesz neked ha megébredek
evakuállak magadból
megszorítalak ahol nem is várod
összes rébuszodra rátalálok
minden izmomra gyúrok
edzett tájfunnal jövök
ha elém állsz hogy: Lövök
megadom magam
mindent hagyok vagy akarok
az örületig felmegyek
lift nélkül emeleteket
fújd el a gyertyát
oltsd el a lámpát
ne pazaroljuk az áramot
sugárzó égitest vagyok

NYILATKOZAT

nekem nincs semmilyen hát még egyenlő esélyem
napfényes kenyai úthoz zaftos kötvénybotrányhoz
nyeles szerszámok elfelejtéséhez milliárdos villa
megvételéhez vagy állami tulajdon kisajátításához
mások tehetségéből nem sütök magamnak pecsenyét
és még sosem dőltem hátra egy kis semmittevésért

van viszont okom aggódni nehogy egy átszervezés
süllyesztője elnyeljen és párkapcsolatomat az idő
a megszokás ledarálja hogy hó végéig kitartson
a pénzem vagy ha nem hát valami csoda történjen
s hogy gyermekem az életben helyét megállja
szorgalmat örököltém kitartást meg becsületet
híven öröködöm anyai hagyományok felett

jogom van a biológiaiilag veszélyeztetett bolygón
egyenlő esélyekkel élni s csak a családi kasszát
tudom hűtlenül kezelni mégis kétségek között
riadozva alszom vajon meg tudok-e felelni az
anyai-feleségi-munkavállalói mivoltomban
elvártaknak és marad-e elég erőm hogy elnéző
legyek azokkal akik nem is érzik hogy fel kéne
tenni maguknak kényelmetlen kérdéseket

KÉPESLAP A KÓRHÁZBÓL

Harmatos imádságot dajkál
a nesztelen udvaron hagyott meztelen szék
Mediterrán illattal bókol a leánder ághegyén
ringó viaszvirág
Az ég innen nézve cakkozott szélű bélyeg
rajta csillagpecsétek meg a szerelem
félbevágott medálionja
Másik fele elveszett
A gondoskodás eszközeinek sürgető csörgése
a kiszolgáltatottság szemérmes nyögése
tolakszik mellém az ágyba
Mindig jobbat vár az ember
Félrement infúziós tű tetovál
absztrakt ábrákat karomra
Ne oda
Ritmusát tévesztő szívembe
hogyan üss
vagy anyám

GYÓNÁS

Uram
nem vagyok méltó
hogy hajlékodbá jöjjek
és méltatlan vagyok
hogy enyémbe jöjj
Hiába küldted báránykádat
hogy elvegye a világ bűneit
a vesztegetők lábát törték
halálra vesszőzték
Uram hát kikhez küldted el Őt
Nézd az égen fenn
a legfényesebb csillag
Megszületett a Fiad
hogy halálra váljon
És már hallod ácsolják a keresztet
Bitang rühes ebek hitványok

Akácok növesztik töviseiket
Add rám jó Uram azt a keresztet
Hátamon így is hegyeket cipelek
Elfér még rajtam hadd vigyem
Kanosszámat járva hadd higgyem
Hogy létezik még egy Ember
Kiben él a hit lángja
s hogy úton van felém
karját kitárja

Bennem bízatsz próbáltad elégszer erőm
Vertél is sokszor tudtad érdemes vagyok rá
Most ónos esőd nyilai zuhognak de állom
A próbát is és gyónom hogy mindig jó voltam
Hogy az akartam lenni de pokolra jutottam
És oda juttattam mindenkit

Az élet szűk ketrecében hiába próbálok
Emberfeletti erővel felemelkedni szállni
Itt ragadtam sáros bolygód mocsarában
És folyton küzdök az elemekkel
Se víz se föld nem otthonom
Hajlékom szétvertem
Én vétkem én vétkem
Én igen nagy óceán vétkem
Ostort adj Uram ne rózsafüzért
Sebesre ütlelj hitetlenségemért.

KÖZELÍTŐ ÜNNEP

felhőhabcsókok gurulnak szét az égen
egy repülő gerelyével a légifolyosó
falára fűzi őket
talpig díszben a város
a fákon neonliánok és mindenki negyven
fokos vásárlási lázban ég
csak bennem tántorog
fénytelen hétköznapi karjára dőlve a lét
mínuszok támadnak verdeső hitemre
nincs annyi pléd ami átmelegíthetne
eltékozolt éveimet senki se kéri tőlem számon
csak telik az idő nyikorogva felettem
lázrózsás álmokat húzok magamra
örökre elalszom remélem
botladozó szívemben óvó taktusokkal
halkan szól az életben tartó harang
felsír a gyermek a szomszédban
és felkúszik az égre a betlehemi csillag
vacogó magányom felett a jó Isten virraszt
rábízom magam
ha elfárad elküldi Angyalanyámat
vagy egyet a három királyból legalább
majd ő szelíden lelkembe kopogtat
illőn megvendégelem
a kalácsot megszegem s kabát helyett
magamra veszem szerető szavát

FRIDA KAHLÓÉRT

nem kell só a tequilához
nyaljatok ti
nekem gerincroppanásig
szilaj szerető meg karmazsin
meg okkerek és alapszínek
majd én meg és kikeverem
és hústokba költöztetem
ecsettel pesora nem váltható
tűzveszélyes életem
az egyetlen hombre-ért Diegoért
ha ezzel visszahozhatom

festek és mindhalálig festek
Trockij vérével monogramom
mennyasszonyi ruhámba hímezem
ha az kell összeérő szemöldökkel
buja ikonná leszek

szülőföldem térdelj le
vagy alacsonyra akasztatom műveimet
hogyan fejet hajtsatok
esedezve tekintsetek felfelé
ott vagyok
mindig is ott voltam
miért Párizst adtátok ajándékba
ott úgy néztek rám
mint egzotikus vadállatra
csak a gepárd testű lány
volt kedves hozzám
egy éjszakára

szúette csontomon
Maya-piramisra vonszolom vágyaimat
és égbe szökkenő álmaimat tiétek lehetnek
rátok hagyom égett hússzagom

még élek morfiumon bírom
ordítok ágyhoz kötötten
kínokba öltözötten
bajuszom serkenti gyötrelmem
csak hogy még hanyatlásomban is
kiragyog belőlem a színorgia

ti meg reménykedhettek
hogyan nem térek vissza
de ne bízzatok
pedig gyakoroltátok eleget
eszélősen kacagok rajtatok
és mexikói zászlós szívárványról
lóbázom a lábam azt a felet

CSIPKESOROK

Nem tudom mondtam-e elégszer
mennyire szerettem
halhatatlanságot ígérő szemed
borostyán tüzében feltámadni
a mindent átható reményt
Nem tudom mondtam-e elégszer
hogy előtted járt a hit
és rajtad kívül senki lépte nyomán
nem zenélt ilyen lágy dalt a kavics
Nem tudom maradt-e még idő elmondani
hogy Ikarusz-létedben nem Napod akartam lenni
de szárnytolladon erős gyanta
ami a repülés örömében tested megtartja
Nem tudom vajon szabadok maradtak-e
a folyton feltörő könnyek
vagy szemhéjam alá temetett arcodra hull az eső

ANYAJEGGYÉ SIMULOK

ajkad hullámában elomlik
csókom erek hálózata ringatja
karodon könnyű ingedet
kezedre ékelt ujjaid korinthuszi
oszlopcsarnokában bolyong
leheletem körmöd félholdja
ragyog az éjszakában és mikor
megpihensz észrevétlen
hogyan ne fedezd fel hamar
szívmagasságban anyajeggyé
simulok bal lapockád alatt

SZÁZ HALÁLON ÁT

érintsd e betűket oly lágyan
mint szemfedő alá temetett
kedves arcát elnémult ajkak
száz halálon át visszatalálok
hozzád felismerlek szüless
bárminek elég ha szemedbe
tekintek meglátom benne
egybeforrt magunkat létem
acélpillangóvá kovácsol
minek a láb ha repülhetek
elém jön a halál kitárom
karom nem bánom már
lerogyhat az ég a beszakadt
földre nem bánom már nem
bánom azt se' többet elviselek
a nap végére mint azt reggel
sejtettem volna száz halálon
át hordozlak magamban

ÓLOMSZÜRKE NOVEMBER

Már nem tudom hol rontottuk el
Hiába forgatom vissza az időt
Nem látok se völgyet se hegytetőt
Határtalan síkság marad
És a horizonton összeakad
Az ólomszürke novemberi éggel
A szél fenyegetőn emeli fel ujját
Itt-ott jegenyék szurkálják
Az univerzumot pedig lehoztam volna
Bármelyik csillagot amelyikre kezded mutatott
Neked nem kellett leintetted mondtad „ez képtelenség”
Racionális elméd rabja te és most csak nézel
Hova száguldozom föl-le
Mindhiába mondom a föld a láthatáron
Összeér és elérhető az ég
Szárnyad törött ha rám kapaszkodsz
Én sem repülhetek
Belenehezültél a sorsomba
Beleivódtál zsigereimbe
Nélküled nem működöm
Vagy a bűnöm
Hogy ezt hiszem
Szólnom kellene bízz bennem
Tetszeni fog gyere de
Arcom vak tükör neked
Elhalványulsz benne
Olykor velem is elhitetted
Hogy a repülés tudása nem az emberé
És lelkenél fogva rántasz lefelé
Azt kéred hagyjam a madárra
S maradjon enyém az egyszeregy
Szinuszokban számolod az életet
Te nem is a zuhanástól féltesz
Hanem hogy nélküled jutok magasra
Tudom már soha nem lesz vége
Olyan mint a végtelenített lemez
Akár egy régi felhevült házibulin
A ‘Zsötem’ zenéjére
Mikor rojtosra csókoltad a számat
De már nem érzem sebeim se fájnak
Csendben húzom meg magam
Saját életemben is
Az ágyam fejénél torlódó álmok
Közül egy se mer rám rontani
Szíve rajtam mindnek megesik

Tudják könnyű kabátot a sors
rám nem terített
Ha boldognak hittem magam
Zavaros víz alá merített
Ezért bársonyos karjával átölel az este
Íjként feszülő testem lassan ellazul
És álomba ringat a felderengő múlt

PROFÁN IMÁDSÁG

Miatyánk, ki vagy
kellő magasságban, ahonnan
porszemnek látszom,
jószágod homokviharától megvakulva
görgetsz az élet sivatagában.
Köszönöm, hogy olykor engeded
oázis vizéhez érinteni számat.
Szenteltessék meg a Te neved,
mert próbák erdejében
nem hagyod lámpásom kihunyni,
és az emlékek árvizében
elém sodorsz egy gallyat,
amin menekíthetem elárvult magamat.
Legyen meg a Te akaratod
akkor is, ha döntéseiddel dacolok.
Jöjjön el a Te országod,
legalább mások ne szenvedjenek.
A mindennapi kenyeret add a többieknek.
Én régóta beérem hulló morzsával.
Óvd meg minden bajtól a Gyermekeket,
és mindenkit, hogy egymással szemben
több gonoszságra ne legyenek képesek.
Nekem csak egy szükséges,
de az elengedhetetlen:
Imára kulcsolt kézzel kérlek,
a hátralevő negyvenhét évig
tarts meg engem humorom erejében.

A FELISMERÉS ÖSSZETÖRT PILLANATÁBAN

Az örület határát súroltam körömkefével,
szép aprólékosan, hogy Salamon közszájon
forgó nemes testrészéhez hasonlítson leginkább,
és Isten által is elhagyott magam akartam megtalálni.
Tudtam, az előző kanyarban még meg voltam,
de kátyúra futott a szekér, és
elmaradtam, mint emberi beszédből a jó szó.
Csak akkor figyeltem fel az igazságra, amikor
totálkárosan arccal a kocsma asztalára zuhant.
Földbe gyökerezett lábbal álltam a bárpultnál,
s a felismerés összetört pillanatában szikrázott
egy „tényleg”. Mellesleg átindáztam a lét túlsó
oldalára, és a halál Central-parkjában fennen
hirdettem egy rogyant hordón, hogy
élni merészeltem egy napon,
de már senki sem emlékszik rá, hogy hol.

VÁLASZ NÉLKÜL

Válasz nélkül maradt szignál vagy
Légüres holnapokban nem terjed a hang
Az ionoszféra semlegesíti a hatást a vételi oldalon
Szíved segélykérő amplitúdója
belesimul az univerzumba
Felületi sugárzásod beethoveni süketség nyeli el
Nincs visszaverődés
Belső szimfóniád kottaszáraiba kapaszkodsz
és a lehetetlent várod
Hiába tátogsz
egyetlen emberfia sincs aki
szavaid le tudná olvasni a szádról
Hallhatatlan lettél
pedig egy betűvel kevesebbet
szerettél volna
Ezt a repetát szívesen visszaadnád
de nem kell senkinek
Remény hajszolja lélegzeted
Feldúsul az oxigén véredben
Keringés-csőd leáll a gépezet
Pedig nem most haltál meg
hanem azon a szép napon
amikor sugárzó arccal mosolygott
megcsókolt majd kísértelt ajtódon
és soha többé nem tért vissza
a Szerelem

MÉG EGY KIS LECKÉZTETÉS

Ne küldj több
könyörgő sms-t Istennek
Túl elfoglalt Bethániába ment
Ne hidd őrszemnek magad
Vak vezet világtalant
Nem lehetsz boldogtalannak bástyá
hiszen kínkeservek közt éppen most
mondasz le Orlandóról
Lásd be Te nem is Rosalinda
Te te vagy
Azt éld ami a tied
Mondjuk ott a saját életed
és hagyd meg mindenkinek
a döntés együgyűségét
Legalább azt élvezzék
ha már többre nem képesek
Lelked sarkig tárt ablak legyen
Ismételd hadd halljam: „A türelem...”
Aztán maholnap térdig rózsában

MEGBOCSÁTHATATLANUL SZÍNTISZTA ALANYI VERS

Vagyok lábhoz tett fegyver
Zúgó áradásba fúlt nyárfa
Mások útjába dőlő
Kirokkant roppant törzs
Terveim tikkadt mezőn
bóbitájukat vesztett pitypangszárok
Könnyem végeláthatatlan szürkeségből
csontig szűrő jeges eső
Vagyok kicsorbult fű élén
legördülő páracseppben
fényt begyűjtő prizma
Csakhogy karomban
most a nyár is fázna
nem hogy e kamasz tavasz
ki táncórákon egyet előre
kettőt hátra lépeget
Ma dobhártyámra
némán verődnek madárdalok
és billegve egyensúlyoz bennem
a szélütött képzelet

A MEGBOCSÁTÁS MENEDÉKÉBE

Hitetlenségedbe törrel írom ezt a pár sort
Jobb helyen nem lehet
Vesd belém magadat
Véraláfutásos gyermekkorod
Hátán nadrágszíj gyakorolt
cantáta profánát

Vesd belém magodat
Szemed alatti csónakokból zuhogtasd rám
a visszafojtott tengereket
a szádra zsibbadt vértelen hitvesi csókokat
és hazugságok harangzúgásaival
süketítsd meg belső hallásomat

Vesd belém fakuló álmaidat
Véremmel mosom igazzá őket
és hitszegésed kételtű délibábját
leimádkozom rólad
Magamba temetlek
hogyszer még kikelhess belőlem
őszinte-tisztán harcra készen ha addig
nem szívódsz fel bennem
mint a csecsemőmirigy
Akkor kínok közepette valósággá szüllek
s torzszülött magzatomat tartalak
a megbocsátás menedékébe

NONSZENZ

egy hajsza! választott el hogy túljuss
a valóságon de függve maradtál azon
a hajsza!on ami elválasztott nemcsak
a haláltól a mindhalál!ig boldogságtól
az Édentől is attól is egy hajsza!nyira
voltál de kiűzetett lettél éppen amikor
hajsza! híján bejutottál kihullottál a rostán
hiába mutattad – azt hitted jó protekció lesz
a fényképem – az Úr ráncolt szemöldökkel
nézte majd így szólt: ismeretlen
azóta nem vízen és reményen de kínkeserven
élhetsz és naponta imádkozhatsz az égre
hogy azt a hajsza!at ami bármitől elválaszt
egyszer azt veszítsd el és ne a becsületed

FELTÁMADÁS

Az utolsó bizonyosság sincsen már meg
Éppen a feltámadással lesz oda
És jelenés lesz minden álom
Már a halál sem biztos
ha elmúlik
mégiscsak elmúlik az a három nap
Szíveden megreped a márványlap
Kilépsz a barlangból üresen hagyod
benne múltad
Végzetes nyugalommal mutatod
szöggel átütött kezed
Íme a bizonyíték hogy élsz
Vagy azt hiszed halálbiztosan
az odaveszett bizonyosság
teljes tudatában

NEM ÍROK TÖBBÉ

Nem írok többé rólad
Az Internet fórumaiba
sem kiáltom hiányod
Macskakaparást sem ejtek
szívemen heged a neved
Morbid dalban meg se gyilkollak
pedig terveztem hogy a holdsarlót
nyaki ütőeredre rántom
Gondolatban elgyönyörködtem
a tökéletes gyilkosságon
Milyen szép kép volt
melleden kibomló rózsavéred
és egyre fakuló szadat láttam
Szemedben a döbbenetet
hogy Veled ezt éppen én csináltam
De nem tettem
Vég-kép
Ismeretlen üstökös lehullsz
Benyel az univerzum
Maradsz aki voltál
Nem lesz belőled
Több ima és zsoltár

*

Nagy rózsabogár vagy
Szép és irtóztató
mert az ízeltlábúak
csoportjába tartozol
Nekicsapódtál szívem falának
Kitinpáncélod bezúzta
kristályüvegét
Lehulltál lábam elé
Agyonléptelek szegényem
Színjátzó szárnyad kitörött
így már nem lehet helyed
bogárkáim között

*

Az éjjel ráébredtem
nem Téalapó és nem
aranyhal az Isten
Nem neki lehet felmondani
mert mégsem teljesíti
három kívánságom

GORDONKÁRA HANGSZERELT TAGADÁSOK

Combjaim Viktória-jelébe már nem fogadlak
Faluszélen sárba dőlt kereszt tövében
százszorszép villantja piranha-fogsorát
Kezembe zártad utolsó csókod
és szellemképes álmaidat
Ujjaim ketrece kinyílt
Nem volt ott semmi
csak négy körmöm vésett félholdjai

Jaj véred akarják venni
szita-szita-péntek és a hitvesi hűség
Az nem voltál
Az éppen nem Szívem
Jaj levennem rólad az átkot
de nem tehetem
Magad esküdted magadra
hogymásik felem
Az nem voltál
Az éppen nem Szívem

Lelkem parttalan
Többé nem kötheted ki hozzá sóhaj-gondolád
Rejtekhelyünkön se várjon titkos szavunk
Nem csókolhatod rám önsajnálkozó tegnapijaidat
és holnapjaid kishitúságát sem
Hívó vagyok
Jobbat érdelek
Illőbbet
Nem egy hologram-életet Szívem

EUKARISZTIA – FELAJÁNLÁS

Tisztítótűzben élek itt a földön, ha egyáltalán igaz, hogy létezem. Könnyek helyett szememből viasz hull. Mindennap vétkezem. Poklok-poklát járom, Uram. Napjaim sorfalat állnak, közöttük lépdelek, vesszőfutasban. Engem verjenek, mindenki más helyett. Átnéznek rajtam reménytelinek hitt évek. Hangszálamat átmetszik az emlékek. Örökkévalóm, némán magasztallak, és esdve kérlek, fogadd felajánlásomat.

Kilátástalan éjszakák homályából a magány szörnyetege tört rám, tépőfoga húsomba mart, megszaggatta bizakodásomat. Félelmemben nem mertem letenni lábam az ágyról. Mégis áldalak Mindenható Uram, s hogy Őt többé semmi ne kínozza, felajánlom minden fájdalmamat.

Harminc kilót szabott le testemről a várakozás, pedig nem akartam mást, csak kibőjtölni Párom jöttét. Könnyemet ittam. Sziklaszirt tetején szoborrá váltam. Hiába fürkésztem a messzeséget, izzó napkorongod elvakított, de Hozsanna Néked. Elfogyott súlyomat felajánlom, hogy Benne minden veszteségem erővé váljon.

Lázban égtem. Ínségre jutottam, kisemmizett lettem, maradékaimat szétosztottam, ostromoztam magam, az utcán ájultan feküdtem, besározódtam, kinevettek, részegnek hittek. Felajánlom az önkívületemet. Légy kegyes, hogy Ő mindenkor tudatánál legyen.

Lebénultam, nem reméltem, hogy valaha épkezláb ember lesz belőlem. Hason csúsztam, támaszt nem kértem. Jární tanultam újra, botladozva léptem. Felajánlom a kiszolgáltatottságtól való rettegésem, hogy Ő ne szoruljon rá soha, se életében se holtában senki irgalmára.

Baromként hajtottam igába fejem, a
gyalázatot is eltértem, csak ne maradjak
egyedül... Aztán látod, amitől legjobban
féltem, leginkább azt adta meg Uram,
de túléltem, s mint eszelős, láncaimat
letéptem. Könyörülettel fogadd:
felajánlom néhai rabságomat,
csak Ő legyen minduntalan szabad.

Világ árvája vacogok, menedékem egy párna,
abba fúrom fejem, anyám ölére, illatára
lassan már nem is emlékezem.
Felajánlom gyötrő elhagyatottságom,
hogy Ő öleletlen soha ne maradjon.

Határtalan egedet nézem, Mennyei atya.
Földet súrolja fényszempillád pászmája.
Rám nem vetül soha. Ezt az árnyékot,
ami Nélküle beborít engem, felajánlom,
hogy az Ő élete végtelen fényedben teljen.

HÁRFÁRA ÉS SZITÁRRÁ HANGSZERELT LÉTEZÉS

Életet leheltél a kiokkant
fatörzsként élém dőlő hétfőkbe,
szerdákba. Jegenyesusogású
hajnalok csókját forrasztottad

a számra. Rám ölelted a végtelent,
hullámverése hárfára és szitárra
hangszerelt létezésbe repített.
Jogerőre emelkedett törvény

lettél, akár a magamba vetett hit,
vagy mint az, hogy a szédelő
bolygók karából kiváló Hattyú-

csillagkép tündöklő planétája
bennünket újabb százötven év
múlva is egymás karjában talál.

MINDENNAPI BIZONYOSSÁGAIM

Már tudom ki viseli el
aszályos szemem homokviharát
húsom alól kihallatszó csontvázam nyüsztését
veszett farkasként üvöltő szabadságvágyamat
territóriumát körülölő hűségemet
Kit nem rémit halottaím huhogása
és ki gyámolít amikor összeroppanásaim
után cseppfolyóssá válok
Ki nem rohan eszt veszve az ellenkező
irányba ha megvallom fogalmam sincs
miként lehet két összesodort
pókfonál-életet egyben tartani
Kiben bízhatok mint önmagamban
hogyan kitart velem a végső percben
felzengő sárgarézharsónáig még akkor is
ha időközben kiderül húsevő zsiráf vagyok
Ki takarja be semmitmondó locsogások
huzatában zörejmentes gondolataimat
és enyhítésképpen ki szűrja fájdalmaimba
szempillájának akupunktúrás tűit

REGGELI FELÜTÉSEK

Vékonyul az éjszaka
Valaki elcsitítja az égi szentjánosbogarakat
És bekapcsolja a hajnali madármisét
Karodba lapulok a teendők előtt
Szád minden ajkamra
Jó reggelt csókkal tapad

*

Lenge szél bűgőcsigázik
Puha felhők
Mint ismerkedő ebek
Érintik bőrömhöz
Nedves orrukat
A szomszéd kertből
Fűszeres füst száll
És egy kisgyerek sírdogálása
Törleszkedik szívemhez
Jó hogy itt vagy
Így van aki elmondja
Hogy alvás közben
Kitárt karomba zártam
Fűszálak emléktornyait
És nem sírással
De sikoltó szitár hangjával
Vertem fel az éjszaka csendjét
Mert magával ragadott
Testünk szerenádja

*

Nincs szükség cintányérra
üstdobokra
Ezúton csendes őszinteséggel
tudatjuk veletek
akik rabbá akartatok szeretni
bennünket
s akiktől aláaknázott
gerilla-ösvényen voltunk kénytelenek
menekülni
Egymáshoz
miként rendeltetett
Velünk már ne törődjete
mert egy ideje
Test a Testre
zsoltárokat szerelmezünk
Értetek
Hogy meg ne haljatok
mielőtt legalább egyszer
minden képmutatás és hazugság nélkül
szeretkeznétek

**OTT LESZEL –
JULIO CORTÁZAR ÁTJÁRÓJÁBA**

Ott leszel
minden lehetőségben
szemhéjak alá zárt
könnyecseppek huszonnégy karátjában
beszédes vonatkerek metrumában
ereszek éleit pengető szitáresők összhangzatában
az uralkodó dél-nyugati szél nyögdecselésében
lombot repesztő gesztenyék kánonjában
föld hasán kongázó diók béketúrásában
a szájjal festett rózsza sípoló lélegzésében
a trombitavirág Armstrong-i szólójában
az egyenlő bánásmóddal kecsegtető szalmaszálban
száműzött fájdalmak szűkülésében
a tudást vakon megelőlegező hitben
a bizonyosság olthatatlan tudásszomjában
a Himaláját legyőző fattyú-darvak emberfeletti erejében
lazacok megmásíthatatlan irányjelzőjében
a pillanatot felboncoló nagyítás hatalmában
az igenekben és a zöld lámpákban
az egyetlen szó jelentésében
ott leszel

BAALBEKI LÁT LAT

blokád alatt a cédrus
nyugtalan áldozókő mellett
körtáncot járó miazmás sóhajok
kisemmizett évezredek miatt
magamagát őrlő szikla
halotti lepel helyett közúzalék
dárdával átdöfött eleven hús az ég
a valóság szétesűszott perspektíva
rézsűs látlat a harmónia
a triptichonon a jövő zordon orom
víz és szél jövendöl rá halálfejet
és a számkivetett tegnap hátára
egy sarkából kifordult ioni-oszlop
ornamentikája cirkalmaz térképet

*

kopaszra borotvált különítmény-napok
gyomorszájon tátongó bombatölcsér a vacsora helye
kámforrá váló emberségeredet
hanyatló postajáratok és a lángésznek
előleg nélkül tudatzavarig tartó ihlet
tömény sósav a toleranciahiány
lebontja a nagy motívumok glóriás látomásait
a delhii vasoszloptól
a baalbeki sziklaverandán át
az egyiptomi piramisokig
Napút-kékben cincog a kártevő idő

*

egyek régészek szerint
Antarktiszi jege alatt végezte be
az egykorvult kultúrkontinens
néhány túlélő halántékán bemélyedés
Isten hüvelykujja vagy egy
mentesítő revolvercső nyoma

A HOLD KÖRFŰRÉSZE

ne kövess zuhanásaimba
maradj a józan parton
biztonságos cövek
egy szökevény csónak láncán
úgyis felkapaszkodom
ha a rajta megtapadó kagyló
felsebzi kezem
az én kínom hadd fájjon nekem
engedd ikarusi napközeiben próbára tenni
viasszal rögzített szárnyamat
élvezni a suhanás hajlobogtató gyönyörét
és reszketni a félelmet:
épségben földet érek-e
nem lassított mozdulataidból
akarom megtanulni
hogyan fékezhetem a becsapódást
ha úgy kell lennie

elrettentő viharban feltárják
sötét titkukat a lombok
összebújnak a jászol-füvek
megveszett autóriasztó rikolt
és utánam oson a Hold körfűrészével
kettéhasított esti szürkület
rózsaillatú nyakszirtem pihéi közé
fúrja jéghideg orrát
a temetőnél csikorgó szél
köszörüli szuronyát
sörétet záporozik a felhő
hadd menjek ellene
tudni akarom erőm
vértém bírja-e
de Te csak maradj
szelíd várásod szívdobbanását
visszhangozza a térség
legyél házunk ablakában delejes fény
hogy mindig hazataláljak

ANYÁM SZÜLETÉSNAPJÁN

Anyám születésnapján
a szeptemberi ég vérfoltos gyolcsát
kétajtós szekrény szakítja át
s miképpen angyalok
anyaszagú ruhák repdesnek ki belőle
és a földről mint megannyi sárga lepke
felfelé szállnak
a szív alakúra pöndörödött hárslevelek
Orgonasípok az ágak
Szívet tépő rekviemet zúgatnak rajtuk a szelek
Händel vízi-zenéjére
kiemelkedik a mélyből a Tó Istene
Háromágú szigonyával megböködi
az ellustult bálna-hasú felhőket
Meztelenkedő fákra madarak ülnek
Még nem repülnek Dél felé
Nem bírják itt hagyni a földet
Ahová oly korán vetette magát Anyám

AMIKOR ÖSSZEVISSZA ÉVSZAKOK

Amikor színpompás fémforgács-levelek
karistolják végig a foghíjas lombot,
zuhanás közben dobócsillaggá változnak,
és belefűrődnek egy békétlen pillanatba.
Egykedvű fák állnak a gesztenyesorban,
épp csak megbiccentik fejüket, ha
felismerik a templomból kiszűrődő
zsoltárral odacsalt angyalban Anyámat.

Amikor a háborgó tó, büntetésül
aggófűvel, saspáfránnyal benőtt
rétre száműzi az engedetlen sellőt,
vigasztalásul hajnal szital hajába
szivárványszínű túllfátyolt, és nem
kéri esküjét a szelídgesztenye ágán
gubbasztó sármány, nem csókolják
szájon a mérgező virágok, mert
felismerik, hogy ő is csupán
túl akarja élni a Szent Iván éji álmot.

Amikor a fejem hőség-abroncs szorítja,
és orgyilkos nap veszi célba homlokomat,
akkor is felismerem a baracskai lapály
hullámozó katángtengerében Atlantisz
kékjét, és a játékosan gurigázó
szalmabálában feledett kislánynak
érezem magam, akire a bújócska
végén nem kiáltják: ipi-apacs.

Amikor összevissza-évszakokban
vak jósként zimankó botorkál a
nyárba, vagy november a teraszon
alig ruhában a déli szelet provokálja,
mogyoróbokrok kontyába tűzött
aransárga gésa-hajdíszen villan a fény
kardja, kormos hantmadárcsapat kottáz
befejezetlen szimfóniát a villanydrótra,
sárba dermedt lépted nyomát felismeri
a busó maszkkal megugrasztott tél,
letérdel és gyengéden megcsókolja.

TÖBBVILLANÁSOS VAKUZÁSSAL

édesdeden szuszog a tó
elhagyott ékszereket és
halporontyokat dajkál az iszap
késik a virradat
a nagy ködben jégpályának véli a vizet
most krisztusjárást gyakorol

*

hecsedik tűzijátékát bámulta Isten
elhomályosult szemmel
feje felett az égen glóriás fényben
a Hold imádkozott
s miközben az Úr a kínált teát kortyolta
velem a teraszon
rezignáltan szólt: bizony mondom néked
okulj példámból
ne kényszerítsd Fiadra az akaratod

*

keresztre feszített szerda
pléhtáblán zörgő szavak
álmodj
a veszélytelenek
és a díjjal bevarrt szájúak
nyugodtan alszanak helyetted
változatlanul Oly korban
írsz verseket
és reméled hogy
nem tarkólövés hoz megnyugvást

*

márványcsönd-rianás
fészekből kiesett fióka
verdes a képzelet
moccanatlan csillagok hipnotizálják
a makogó korszakot

*

ellenfényben a kert
az elmúlás édeskés illata
bekúszik az ablakon
elszivárogtak a költöző-madarak
Jacques Perrin szerint
bajnok köztük a sarki csér
húszezer kilométert repül
hogy eljusson az ígéret földjére
azt is mondta hogy a vándormadarak
látják a Föld mágneses terét

azzal tájékozódnak
nélkülük átütőerejű az igazak trillája
vajon mit láttat a maradékkal a hűség?

*

hajléktalan álom
árválkodik a kongó állomáson
hívószavam ráterítem
engedelmesen követ
s nálunk valóra válik a többivel

*

egy pocsolya dobhártyáját beszakítja
a lábad nyomától kizökkent kavics
látható hanghullámok – hosszan gyűrűzik:
már~most~hiányzol~igyekszem~haza

*

megrendültem
amikor azt mondtad
előttem még nem találkoztál
ilyen jó emberrel
borzasztó milyenek
lehetek akkor a többiek
hidd el Isten mozdul bennem
akkor is ha jóságod kalodájából
olykor szabadulni vágyom
és kíméletlenségemen megütköző tekinteted
metszett kristályát akarom bezúzni
mint édenre rendezett kirakatot
komisz gyerek
mindörökké Ábrahám vagy
minél inkább próbára teszem hited
annál jobban ragaszkodsz

*

damasztfehér csönd a párnák között
felhabzik az égre parázna sóhajom
öntudatlanul emelkednek lábaim
mintha nyakadba
eloldozhatatlan hűségben
ringok ágyunk bárkájában
másnapos hiányod tetovál
tatjára szerelmes hieroglifát

IDŐKIESÉS

használaton kívüli telefonfülkét térít
alacsony Föld körüli pályára
a tehetetlenségi erő
letépett kagylójában még hallózik
egy hajléktalan cefreszagú álma
szombat óta nélkülözöd magad
mert ott maradtál egy forró ölelésben
és egyre távolodsz attól a helytől
ahová állandóan érkezni szeretnél
az öt húszas vonaton rád lehel
a kupé odvas szája
hajad illatát becsukhatatlan ajtajú
huzat fosztogatja
sűrű konfetti-hó sikálja
tisztaszoba-szagúra a levegőt
Titanic-ként hasítod a hétköznapi-tengert
jégablái feltornyosulnak eléd
előre tudod végzeted
azt viszont még csak nem is sejtet
melyik település loholt hátrafelé
az optikai csalódásban
nem közeledik
folyton messzebb kerül
a tolerancia nulladik kilométerköve
de már nyugodt vagy
mert olvadásig vastag hólepel
őrzi elveszett gyűrűk és kulcsok
között az emberi beszédet

*

penész szag kong a borozóban
restell visszatérni a szívélyes hangulat
mert a tulajdonos fizetés nélküli
távozással gyanúsította meg
vörösbor barikolja nyelved
átkozódnál de szótlanul
mások helyett szégyelled magad
pontosan úgy
mint ma a hajnali trógerovonaton
amikor egy félnótás kamasz hangján
a gyűlölet mutált és a mellére tetovált
jókorá horogkereszttel hivatkozott
néhány év múlva a társadalom
felelős tagja lehet
egyre távolodsz még visszaúton is
a korszak féregnyúlványában zötykölödsz
védő kart nyújtasz a humanitásnak
és a szürkületben együtt kerülgetitek
a taposóakna-szavakat

LÉNYEGBEVÁGÓ TÖREDÉKEK

Óvatos lépéssel indul a Nap
Köd gomolyát tapogatja a busz orra
tartani akarja a jobbra forduló utat
Kötelességtudatomban fogódzom
nehogy visszatántorodjak
és a hőemelkedéses ágy hullámai közé
vessem magam
A dromedárként imbolygó jármű
idegeneket sodor mellém
akik íriszem mandalájában
keresik a kezdőpontot
de nem találják
mert összesatírozta ébresztő csókod
és van merszük torkomnak szegezni
a kérdést: Az évek során annyiszor
mitől volt olyan hideg a vérem
halálugrás közben
szerelmed védőhálójánélkül

*

ne szeress annyira
hogy még azt is elnézd nekem
amiért akár örvönghetnél is féltékenyen
hiszen felsültem a porondon
a nagy párkeresés-mutatványban
mert összetévesztettelek
egy kókler Cipollával

*

Kinőttem a
rózsaszín babaruhás álmokat
Hiába berzenkedem
A hét napjai hőre érzékeny
ballisztikus rakéták

JÁTEKVASÚT

már nincs az ablakon a guillotine-redőny
ami hangos csattanással
metszette el a fény nyakát
vagy ahogy éppen kedve tartotta
szívrepesztő robajjal tekerődött fel a rúdra
hogy révült szemed elé tárja
a másik sínpár között
teljesen színét vesztett
valaha elit társaságban forgott
sörösdoboz vergődését és hiába néztél
a többi utas kifejezéstelen arcába
csak te hallottad a veszteglő vonat mellett
egy elhagyott növény vészjelzését

*

a forgalmista piros tárcsával
ösztökélte a felhőket
hogy gyorsabban szálljanak
a döcögő vonat felett
így azt hitted
erőre kapott az elektromos vezetékekbe
maró kígyószerelvény

*

ámításban telt eddig az életed
pedig amikor a város határába értél
a te lábad elé is letett
a matyóruhába öltözött angyal
egy marék söt és egy piros pozsgás
– augusztus huszadikáról megmaradt –
díszletkenyeret
de te nem arra figyeltél
beleborzongtál
mert megláttad
hogyan nem cukormentes
rágógumival kínálgatja a játszótéren
a halál a tejfogú gyerekeket
és hosszú várakozástól elgyötörtén beismerted
sosem az érkező rezsizsámlák
növekvő összegétől
és még csak nem is a nélkülözéstől
féltél a legjobban
hanem attól
hogyan lóhalálában szólítanak
és fölényesen egy félig elszopogatott
cukorkát tesznek a nyelvedre
a májusi alkonyból metszett
oltáriszentség helyett

HOZZÁD MEGYEK – CSINGIZ AJTMATOVNAK

Sáros ménes legel az égen. Büszke pej
hátára verőfény éget bíbor billogot. Mint
váratlan vendégek, semmi kis esők ütnek
rajtam. Velük is Neked üzenek, Regösöm:

Halálíg Dzsamilád vagyok. Híred megelőz:
Úgy mondják, ölelés közben is dalolsz. Ha
hozzád megyek, karámhoz szokott vágyam
magasba ugratod. Remegő fénytörés bővizű

folyót délibáboz szemembe. Liliomos rét
lesz sikkantós gyönyörűnkől a sztyeppe-
világ. Tegnapunk csalárd göröngyeit lavina

temeti maga alá. Te csak karolj, és dalolj,
Szépem! Hangodra a kifakult égen sosem
látott fényözönbe borulnak a csillagok.

ÁTLÉNYEGÜLÉS

Évezredekig vártam Atlantisz omladéka alatt, hová
barbár szerelmek orvtámadásai vetettek. Ronggyá
ázott szívemből bohóchalak csipegettek falatokat,
s kísértetté vált lelkem számkivetetten bolyongott

a lerogyott oszlopcsarnok romjai között. Iszapba
ágyazott hittel elérhetetlen messzeségből vágytam
a vízszínen cikázó Napszikrák után. Az éj leplébe
burkolóztam, és sejtelmes sellőként bukkantam fel.

Könnyeim nyomán dús termőföldre változott a fővény.
Illatos eukaliptuszok, magnóliák robbantak ki belőle.
Egyszer csak megláttalak. Pálmafa-sudáran álltál.

Kérdésekkel ostromoltad az eget. Holdfény glóriázta
fejed. S mikor oltalmazó karodba zártál, természetes
volt, hogy menten szeretni képes asszonnyá lettem.

AZ ŐSZ DOBPERGÉSE

Gesztenyék, diók nyaktörő mutatványa előtt
feldübörög az ősz hátborzongató dobpergése.
Vérszívó idő kóston az aszfaltra zuhant
termések gőzölgő vérebe. Látod, az ágon
összetöpörödött tegnapok csüngnek, kisebb
fuvallat elég nekik, hogy súlytalanul a
semmibe hulljanak. Nézd a pártában maradt
sirályt! Tükörtő foncsorát karistolja csőre.
Hallod a könnyen meghatódó hajnalt,
amint füvek felperzselt álma felett zokog?
Ne félj az úton vagdalkozó ámokfutó széltől!
Kitér az összeölelkezők elől, így hát mi
biztonságban vagyunk. De mondd, mihez
kezdjük az elrozsdált rózsaszírom-szilánkokkal?
Szedjük össze mind, mielőtt a földbe fúródnak,
szórjuk menyegzői ágyunk köré, aztán gyűjtsunk
gyertyát az összes szeretőnkért, és áldjuk
zuzmóval benőtt nevüket is, amiért időben
felismerték, hogy sasnak csak sas lehet a párja.

AGÁRDI RÓZSAKERT

Ágyásrózsa

Hiába térdel rózsánk mellére
a nyár, hiába veszi fejét
Nap-pallosa, nekünk virít késő
ősszel is, csak csókoljuk lágyan
törékeny szirmait, nehogy két
dobbanás között a szívünkbe írt
holtomiglan-ba bökjön egy
galád tövis

Futórózsa

Szövettanilag azonos, testben
felszívódó varratokkal zárja le rózsák
szemhéját az ősz. Ragacsos bibéjük
porát elcseni az öregedő nyár. Sűrű
nyálával keveri, s az így kapott elegyet
a világ legerősebb ragasztójaként kínálja
törött pillanatok helyreállítására. Mint
táncrendjüket elsőbálos lányok zavartan
gyűrögetik virágaikat a mályvák. A terasz
szélén guggoló muskátli fénytelen szeme
a semmibe mered. Egy cikázó istennyila
vakította meg. Gátlástalan vadmuhor
fojtogatja a tikkadt füvet, tüskés magonca
az óvatlan hajnal hamvas talpába szúr.
Ölelj, mintha utoljára! Valami ostoba
félelem üli szívemet. Feljajdulásig szoríts!
Vagy azon is túl. Ma megbocsátom
minden jószágodat.

Vágórózsa

történhet bármi
már nem éltünk hiába
utódainkat férfivá neveltük
rózsákat ültettünk és fákat
könyveket írtunk és adtunk ki
közelebb kerültünk egymáshoz
emberhez földhöz istenhez

HARANGZÚGÁS

Édesanyám ma
sötétkék kinyúlt pulóver az éjszaka
fakuló rostjai közül gyapjúsál
meresztli tüskéjét óvatlan húsomba
dobócsillagokat hajigál álmaimra
a szél s a békésen taicsizó fűz karjába
megátalkodott sár csimpaszkodik
Barackfa ágán fennakadt nejlontasak
mint hurokba került békegalamb
zilálja maga körül a levegőt
és pirkadat előtt fekete tollakat szitál
szememre az ég
Vigasztalan varjak reszelnek torkukban
márványtömb szavakat
és kötőző hóvirágokon
mint miniatűr csengettyűkön
csilingol a fagy
Menetrend szerint busz helyett
egy lopakodó vadászrepülő-rigó érkezik
Hasztalan mártogatja anyátlan évekbe csőrét
nem bírja kivésni a harangzúgást

PARAFENEMÉN PÁROMNAK

hány rókának savanyú
a szőlő mindamellet jó
évjárat volt a szörmésekre
mindenki király
akar lenni pedig
az elvisz vagy jimmy
a fülig érne a szája
ha nem lenne tele
morzsával

**

földben az agyban nagyok
a többi csak
hiszi a piszi
mi vagyunk még
tán vagy tíz
tisztá víz
megissza
ha bornemissza

**

gipszbe öntött sarcok
a munkátlanok hivatalában
havonta egyszer ref-en
felvételre negyvenévesen
öreg nyugdíjra hatvanévesen
fiatal hétbőr-fátyoltánc
elevenhúsig ledérkedünk
kintbent tágasabb

**

gombostűre szúrt
napok véraláfutásos
egek ura a Költő
világtalan bujdosó
jó ha befogadó
föld adódik
inkább szétszóratásban
porszemhaza felkoncolt
érdekek elismerése
mellett nyögdijsé
dögvásírás szürkeállományban
csontkollekciónsztárok
intelligenciamentesövezet
mindig a tökfilkó dönt
leblattol
miért nem fel
felhőtologatás után díjeső
csigabigagyereki ráklépésben

fejlődünk idebe bulvártalanítás
fagymosással balkánbafarolás
eggyel több magánhangzó
re-evolúció
a nagy zabálás helyett
nagy túlélés
oszkárt kapna kánnban

**

rosszul összerakott
puzzleélet
kevés a békaség
szorongunk alatta
nyelj vagy köpj
szökni sem lehet
nyelvrabláncra verve
hadard ellehetmenni
aztán hátulról előre
innemtehel le
le hát
még ennél lejjebb
ahol már a halak is
búváruhában hova keringett
a kozmikus rend a végtelennel
Attila sem érzi
már ő is József
és testvérei holtbiztos a
halántékköpés

**

páncélostélymaszk
a kalauz tudja a dolgát
felráz háromszáznolcvan
voltage gyalogkakukkok
bipbippelünk bennem vagy
mozdulatzárvány korbácshétfők
skarabeuszmelő túráshegyek
pancserlét szívás
ebben nagy vagyok
nem halnak ki az érzelmi
genetikai hulladékok
minek ez a nagy rohanás
kérdezte a Marionett-díjas Lepi Pál
légy nyelvcsapó
add el jól magad
engem nem és őt sem
édeklí hogy elfogadnak-e
nem vagyunk disznók
hogyan elájuljunk
a nagy vályútól

**

hajnalban sötétségtörésvonal
váltóárammal működő indulat
húzz bele így
sosem züllesz fel
kire hajasztál meg ne mondd
nem áll veled szóba
a két részre szakadt rokonság
véget nem érő tehervonat
pongyolarakományt hoz
márpedig nincsen elegendő
megélhetésre tűzifavágás
egykutyák ege alatt
szűkülünk gödörléttől
elhülyült papucsállatkák
jut is marad is
valaki másnak
nagyamám tehuán
hajfonata magmasánc
a felhasadt ózonszféráig ér
legfeljebb mászhatunk
lehúz a gravitációvalóság
fogynunk kéne
mint szó elejéről a magánhangzó
nélküle gazság
hogyan vesszőfutásban a jók

MINDEN ALKONYATKOR

Ha valamelyik
régi álmod felől fúj a szél
tehetetlenné válnak
Isac Babel fütornyai alatt
a csigák
Testüket feloldja a könnyek sója
csak nyálas útjuk nyomát látod
a végén pont helyett barna paca

Ilyen védtelen minden
Sérülékeny a szerelem is
amit nem a távolság emészt fel
hanem a válasz nélkül maradt
levelek csörgése a postaládák huzatában
Ezzel meghal a demokrácia
Nem lehet újabb esélyt szavazni
a rajzszöggel rögzített naptári lapoknak

El kell fogadni dolgokat
és olyan biztosnak lenni önmagadban
miként ezer százalékos hogy a
súlyos aranytömb Nap látványos
Salto Mortale-ja
biztosítókötél nélkül a Tóba
minden alkonyatkor megismétlődik

EMBERSZABÁSÚ CSILLAGKÉPEK

Tegnap azt mondtad
már nem vagyok árva
ezért többé nem kódoroghatok
egyedül advent violaszín ege alatt
hártyajégtől hályogos szemű tócsák között

Minket emberszabású csillagképek vezetnek
ha felhő tolul eléjük
kivont szablyával ront reájuk a Hold
a szél ujjbegyével kitapogatja ütőerünket és
hűsítő pántot tesz örökké lázban égő homlokunkra

Képességünk van átrepülni pályaudvarokon
a rabszolga hétköznapiakat terelő vaskarámot
Jámbor Királyok érkezünk
s a hitetleneknek bérletként mutatjuk fel
valóra vált álmainkat

Szélvihart kavarnak megrepbenő szárnyaink
És már nem félünk semmitől mert minket
kútmélyötétben mint a megadás tiszta zászlaja
oltalmaz Anyáink nevével bearanyozott
két patyolatfehér márványtábla

MIÓTA ELMENTÉL

Ég és Föld satuja közé ékelődtem a rekkenő
hőségben vánszorgó vonaton. Szelíd ajkad
búcsúja oltja szomjamat. A fákon siketnéma
madarak élénken gesztikuláló levelektől
jelelni tanulnak. Vigasztalhatatlan angyalok
macondói esőt zokognak Agárdra. Háborgó
termálvizű tenger az aszfalt. Hullámain
gesztenyeburok-ladikon menekülnek
fedezékbe a bőrig ázott vágyak.

Postaládám huzata néhány ajánlatot zörget.
Már nem kell semmi. Megvan mindenem. A
terazon szédítő szél brékel, végül helyedre
ül, és vágyakozó bikaszemmeddel arcomba les.
Minden képmutatás ellenében tiltakozik kék
virágával a rozmaring. Legszebb szerelmes
verseddel vigasztalगतok egy magányos
kabócát. Hamar megtanulja, így a
párkeresésben hatalmas előnye lesz.

Macskám nyugodt, bölcs szfinx,
érkezésedig őrzi a bejáratot.
Zuhanyozáskor szappanon rekedt kezéd
nyoma veszi oltalmába meztelenségemet.
Sóvár feketelyuk az éjszaka. Kolosszális
torka embert, állatot, házat, fákat, rajtuk
a siket-jelekkel daloló madárkákat, mindent
benyel. Ott szánkázom én is rajta, karjában
helyetted egy megbízható álom dédelget.

Szédítő sebességgel hasad a hajnal. Hangja
édes álmából veri fel a másodpercekkel
píszmogó vekkert. Felzuhan az égre a Nap.
Párnák bástyái közül kipenderít a heverő
rugóin tekergő spirális erő. Hajszálinkat
a várakozás tovább sodorintja egymásba.
Az úton minden léptem lábad nyomába
illeszkedik. Némán hallgatom a rólad
éneklő kavicsok kamarakórusát.

Mágneses hullámokat gerjeszt a Tó. Pólusait
megfordítja, és hogy ma is hőssé legyek,
feltaszít a karikás szemekkel érkező vonatra.
Ablakához nyomom forró homlokom, s a
megolvadt üvegen át, tátott szájjal bámulom
a köd-pongyolában álló túlpártot, amint
csodálatra méltó nyugalommal
Isten elrendelésére vár.

VÁRLAK

Lassan dőlő fűz nyögök
az út két oldalán álló
jegenyék díszőrsége között
Várlak
Tarkóm a mesterlövész-Nap célkeresztjében
de helytállok
Míg jössz
belefogódzom verseid platina-szavába
ami kiváltja a lemerült Egyenlítőt
és úgy illeszkedik a Föld derekára
ahogy az enyémre karod
Már semmitől sem félek
Ez az agyonhajszolt
péntek eltelik valahogy
Míg este újra átölelsz
megkapaszkodom
Ladányi vérestollú sas-hitében
fenyő maglövedékében
csillagunk torkolattüzében
gyökerek gyémántfejű fűrőpajzsában
Kifordított mese csúf békája
várok varázsos csókod hatalmára

REGGELI DICSFÉNYBEN

Borzongó bőröm Braille-írás.
Tapintod vérmérsékletem sikoltását.
Hallod visszajelzésem domborműveit.
Szeretsz és szeretlek. Ezért vagyunk
képesek oxigénmaszk nélkül lélegezni
ritkult lég magasában, ahonnan múltunk
a jövő rosszul megírt epizódjának látszik,
s ezért a szélcsend, ami megnémítja elnyílt
rózsák zörgő bádogszirmait, és ez keringeti
jázminillatú leheletünket, hogy kihuzatolja
az áporodott szagú emlékeket. Ezért működik
a gépezet, ami szavak jelentéstelen káoszává
darálja az okafogyottá vált üzenetet, és
összeolvashatatlan anagrammává kócolja
a küldő nevének betűit. Ezért kel minden
reggel dicsfényben a Nap. És ez fékezi
megkettőződött erőd, nehogy összeroppantsd
az ágy szélén lábával kislányosan kalimpáló
ábrándjaimat. Ezért vidámak a kánonban
ébresztőt éneklő vekkerek, a kávéfőzőből
áradó illat felhőjébe szimatoló perc azért
fesztelen, ez tárja ki a szekrény ajtaját,
és vet elém taláломra ruhát, mert
leegyszerűsödik az öltözködés, hiszen
szemed bármiben széppé lát, hát még
meztelen! És azért hallja füled himnuszát
minden rezdülésem, hogy hitére leljen
a képmutató Világ.

AKKOR MÁR

Falvakon átkígyózó gázvezeték és
föld alatt lapuló eszmék egyre fakuló
szívverését hallgatja a sárba ölelt táj
Természetesen nem hiszem
hogy amit az élet nem tett lehetővé
azt megkapom a mennyben ha jó leszek
Ma reggel úgy gondolom
a halál szabadít fel egészen
de akkor már teljesen mindegy
hogy azt tehetek amit akarok
mert akkor már nem lesz se kezem
se lábam amivel átfogjalak
ha éjszaka felriadsz a kísértet-napok
alatt nyöszörgő parketta léceibe
görcsösödött erdők gyászos sóhajára

SZEMHUNYÁS NÉLKÜL – ARJA TIAINEN KÖLTŐNEK

Ezüst köldökpírszing a Hold. Már csak két nap, és megússza vágyad végzetes beszippantó hatását melletted szundikáló társad, aztán bioritmusotok grafikonja az élet titkának nevezett kettősszálú spirálba csavarodik, és boldogok lehettek, hisz a magatokéval együtt mások szenvedését is életté változtatjátok. Ma éjjel hiába várod szemhunyas nélkül az álom pihentető öntudatlanságát. Megrögzött szokásaidba csontszú harap. Farkasszemet nézel a plafonon vibráló félelmeiddel, és a Cirkum-Pacifikus övezetté nyilvánított dívány feltorlódott ágyneműsziklái között nehézkesen görgő kőnek érzed magad. Hamarosan át kell állítani az órát. Új időszámításhoz igazítod régi megébredéseidet. Még ma is az újdonság erejével vakít az éjszakába hogy már semmit nem egyedül kell megoldanod. Megfejtethetlen fájdalomad repeszdarabját egy korty ásványvízzel könnyedén lenyeled, és reggel, futtában a tükörbe nézve csak azt nem tudod, ki dobta a vidámpark halacska játékából szemed alá a karikákat.

AZ IDŐ SZÁRNYA

Sűrű virágméz a napfény. Ráfolyik a tájra.
Beleragadnak a téli vetésbe az ők.
Mozdulatlanok, akár céllövöldei kellékek.
Pléhszívük néha megremeg egy puskát

formázó ágtól. Áll az idő, csak áttetsző szárnya
verdes, akár égről lelógó ragacsos légyapírba
repült pille. Ahogy sejtmetsetek életszpiráljai,
lassan egymásba csavarodnak a sínek. Nem

csattog rajtuk több vonat, így a valahai útvonal
mellett békésen csipegeti a magokat egy fácán.
Árnyékunk rendületlenül ölelkezik a betonon.

Szétválaszthatatlanok. Még akkor is ott
lesznek, amikor este hazatérek, és két csók
közben ajkukról egy szép álom páráll.

UTAZÁS

Alaposan lekoptatták körmeid a dobozok
amikbe ifjúságod ballépéseit csomagoltad
Albumok repedéseibe hulltak a fényképek
amiken azok mosolya fakul napra nap
akiknek nem emlékszel már a nevére
Kivillanó foguk és szemük fehérje elsárgul
mint az öregembereké
Magad sem tudod miért görgeted őket
mint lakatlan izgága kagylókat a tengerek

Hátizsákodba teszed a mássalhangzókat
persze vattával bélelt két fakkú kazettába
nehogy összekeveredjenek a magánhangzókcal
és összeolvashatatlan hirdetéssé váljanak
a busz könnyes ablakszemén
Neked engedelmeskedjenek
és idegszálaidról úgy potyogjanak alá
a hóborította szántóföld papírra
mint nyáron a Merlot szagú földre puffannak
a rózsaszín visszerekkel borított almák

Szekszárdnál kilenc percig áll a jármű
Két cigarettát is elszívsz hirtelen-gyorsan
Csak keserűjét keringeti nyálad
A sofőrt lesed
Átmenetileg rábízta az életed
Aztán újra a sürgető készítés
írj és csak íj a térdedre fektetett füzetbe
mintha bárkit érdekelne
hogyan az öledbe hulló morzsák
mint elértéktelenedett forintok
milyen szonhoz csörögnek ritmust

Ismerős táj
pedig itt is csak vegyes boltokat
gyalultak a végtelen semmibe a multik
távolságtartó hodályai
Előrehaladsz
hogyan megérkezhess
Holott tested üzen
de nem figyelsz oda
zárvatermő kutacsod robajaira

VALAHOL KÖZÉP-KELET EURÓPÁBAN

Anyám hollószárnyú kendőjébe
Buggyolom a kapuban összeroskadt
Kivert kutya-napokat
Festett törpék hazát keresnek a
Szomszéd kertben és rozsdás pengéket
Lődöz arcomba a szél

Nincs több választható lehetőség
Kiismertem a fagy borotvájának élet
És az arcomra szabott örökmosolyt
Zsebemben bujkáló fémpénzek
Ami-lehetett-volna abszurd képét
Tetoválják bőrömré

A távolsági busz szurokszagú
Plüss üléséhez idomulok azt még
Megdönthetem
Maszatos ablakon át lesem
Mint rezeg az elsuhanó fákon
Rügyek nyílhegy csecsbimbója

MUNCH

szelídítsd meg a szemembe lógó
próféciaáló felhőket
nehogy az elszabaduló emlékek
golyózápóra szétlyuggassa esténket
aztán ülünk szótlantul
csak ringass karod bárkájában
ereszd le bűvölő pillád redőnyét
el ne rettentsenek a számon
imbolygó hóhérszavak
ma este a szeszben ázó szilvákat
formalinban kuporgó
torz embrióknak látom
megboldogult szeretteim
bordaküllőinek a kerítést
amin az enyészet csontujjával kerepel
és ugatásra ingerli a szomszéd kutyákat
ma páni félelmet kelt bennem
a hó alól óvatlanul kiemelkedő
erőtlen föld nyögése
a viharral szembeszegülő ház
eresztékeinek sopánkodása
a Hold tükörből kivágott
vakító tányéarcán
Edvard Munch festménye

ANTIGONÉ VÁLASZA – URSZULA KOZIOL KÖLTŐNEK

Kardszavú Nővérem
Ne vakíts el a szemrehányás villódzó pengéjével
mert Szerelmemmel jóformán
magunk vagyunk e temérdek halottra
Látod a Tó befagyott jege alatt
is nyitott szemű tetemek lebegnek
tekintetükre homályosult terveikkel

Mindenütt kövek
és mindenfelé temetetlen testek
s mi hiába hordjuk szemüket lezárni a kavicsokat
sziszifuszi munka
valaki mindig visszalopja
és kacsázni próbál velük a Lélek-tengerén

S akkor még ott vannak a tetszhalottak
akik tehetetlenül hagyták
hogyan a bánat hófehérre meszelje
csenevész lelküket
Szájon át lélegeztetjük őket
és mindegyre zengjük
hogyan kell emberül élni
de hangunk füstgépek
ködébe vész miként
tomboló rock-koncerten a banda

Imádkozunk a kultúrszünetben
elvérzettekért
az őrzőkért kiknek lapockáján
hervadhatatlan a szárny
a mindenki által elhagyott templom
lépcsőjén csontvázzá lett koldusokért
mert ebben a kiszédített alvilágban
kevesen bírják étlen-szomjan a függeszkedést

Imádkozunk kortársainkért
kiknek hangszálát összetapasztotta
a nagy lihegés és a nyalvajárókért
nehogy megfeküdjön gyomruk a sok
zsíros felterjesztés

Az éj leple alatt osonunk Párommal
akik látnak azt mondják hulgánkodunk
holott csak végső nyugalomba
helyezzük az elesetteket
és életet próbálunk lehelni
a még moccanókba

de alig győzzük
pedig nem törődünk semmi mással
Nem törődünk a csáberejüket
bevető asszonyokkal
akik nős férfiakat etetnek meg
szirén-szavakkal
és a viaszt fülében feledő
Odüsszeusszal sem törődünk
csak temetünk
temetünk
és elfojtott hangon énekeljük:

Gyalázat hogy ennyi boldogtalant
termett ez a világ
akiknek ujjai közül a napfény
homokként szitál
s akik tenyerük zárójelébe
a semmit kulcsolják

Nincs több kiporciózható könnyünk
Az ereszek is befagytak
nem helyettesíthetik a siratóasszonyokat
Régen a föld alatt nyugosznak
csak fekete kendőjük alatt
zokog az élőkért
fényét vesztett hajzuhataguk

BARBIZONI ELÉGIÁK

I.

bikaszemedbe süllyed a bódult Hold
és oroszlánsörényed nyughelyet ad
a szélnek sóvárgón néznek be a kertből
a füvek és a rózsák fenik körmeiket
mert édes húsodba vágnak sűrű
szempillád zárkájában vesztegel egy
érzéki tekintet és dorombolva hízeleg
lábamnál a birtoklási vágy feltartana de
én azt akarom hogy újra elmondd mennyire
szeretsz ilyen butuska bakfis vagyok holott
minden mozdulatod bizonyosság erre mikor
megsimogatod lapockám alá ékelődött
emlékeimet és gerincoszlopom fénycsóvján
melengeted kezéd felhevíti az egész testem
és szirénázva száguld arcomba vérem de
foggal-körömmel fékezem mert én most
csak azt akarom újra és újra hogy bársonyos
hangodon ringasd tanúságtételek két szavát

II.

amikor kintről betrombitál a vihar és
böszme léptekkel járkál a ház körül
az est és az alkony vérekes szemmel
ki tudja hányadik ablak után hozzánk
is beles ott lát bennünket rest időben
kéz a kézben a fotelben és szól a tévé
mintha néznénk pedig én Téged s Te
engem egymás szemében egy egész
másmilyen filmet nézünk múltunk
mintha kútból akár szegény József
testvéreit szólongatja és amikor
ajkam körül mint riadt madár egy
apró ránc megrebbe talán valami
régiből akarja kiöklendíteni magát
egy csókkal kiszeretted belőlem
nincs már joga bennem felszólalni
semmi igazsevolt emlékek még
az érzéketlen zsibbadásba zárultnak
sem hiszen benned fáj mind pedig
attól Isten őrizzen
Isten őrizzen bennünket

III.

Malomkő-napok örölnék s úgy
kopnak éveim mint mosdókagyló
mélyedésében hagyott szappan
észrevétlen s amikor a vonat ablakán
tükörképemre eszmélek nem is értem
mit szeretsz elgyötört rajtam és hogy
miért nem azt látod amit én de azt még
inkább nem értem hogy mitől kezdem
olyannak látni magam amilyennek mondasz
amikor szemed fekete tengerébe merítesz

IV.

felfeslik a barbizoni fasor ózonalagútja
levelek helyén feketelyukak átüt rajtuk
a Hold élfénye lassan már csak a kopasz
ágak tartják fölöttünk az eget egymást
karolva megyünk öreg lámpásunk küklöpsz
szeme leplezi le az úton az alattomban
megbújó gödröket hogy átemelhess felettük

V.

nincs tévedés sem belemagyarázott jelek
sorsom sine qua non-ja vagy elengedhetetlen
ami az élethez szükséges ezért szabadon
belélegezlek félreérthetetlenül mollra hangolt
óceánom ringat aranyhullámain gésamosolyú-Nap
hárfázik és gyöngyös organzát szital anyáink
áldó szavából a hajnal vállunkra a parton
felhangzik egy hattyú hűségáriája és barbizoni
erdőrészlet élőképe lesz az agárdi gesztenyesor
anyaölbiztonságú-létben fák tangóharmonikájára
táncolunk az utcán elválaszthatatlanok lettünk
hatalmat felettünk csak az Isten gyakorol
és mi becsben tartjuk akaratát

VOLNA ÉDENKERT

Azt hitted, az indiai óceánban van
a Seychelles-szigeten, de ez nem az.
Földrajztudásodra bíztad magad,
pedig kezed előtt volt, és lenne, de
elpackáztad. Aztán csárdának nézted,
ahol duhajkodhatsz, az asztalra állva
énekelhetsz, lerúghatsz poharakat.
Százfelé fröccsent a szilánk. Még
ma sem érted, mi bánt. Mona Lisa
mosolya mögé rejtőzöm, és dühöm
elé már nem lépek, csak ki. És lehetek
bár gonosz céda, mit bánom, az életem
ki nem állom veled. Oda nézz, fügét
mutat az ég! És szemedben nem kutat
már tekintetem, bár beismerem sötétje
ma meglepett. Azt mondtad, szeretted
volna Édenkertedet. De őrizetlen hagytad,
és páholyból akartad nézni, ahogy
magyar Nóraként a miskolci gyors elé
vetem meg széles álmodat. Csakhogy
Éva maradtam örökre. Te nem vetted
észre érett almáimat. Azt hitted, Anyád.
Bár lettem volna inkább. Most talán azt
tudnád, hol volt, hol nem volt.

ISBN 378-963-06-4609-3

9 789630 646093